

Lily Wonderland RUDOLF, VTÁK V ZLATEJ KLIETKE

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0282-7

LILY WONDERLAND

Rudolf, vták v zlatej klietke

Technická spolupráca: Fújas Štefan, Szekeres František

Jazyková korekcia: Mária Ballová

Dizajn obalu: Silvia Veszprémiová

Ilustrácia: Silvia Veszprémiová

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0282-7

OBSAH

ČASŤ PRVÁ

Rudolf.....	6
Dopad	16
V zlatej klietke	20
Jabloň	26
Strom – vinník.....	30
Frank.....	36
Tesnosť.....	40
Sekunda prázdnoty	48
Pomoc.....	54
Stretnutie	60

ČASŤ DRUHÁ

Hľadanie odpovede	79
Sila súdržnosti	90
Spev.....	97
Tanec	104
Znovuzvítanie.....	108

*Byť vtákom, ktorý lieta nad snehovou prikrývkou, alebo spieva pieseň
prichádzajúcej jari?*

Byť mravcom a vytvoriť tanec v pochode a zdvíhať ťažké „skaly“?

*Byť stromom, ktorý sa hrdlo pnie na jednom mieste, čaká na svoj osud,
počúva vtáacie piesne,*

*pozerá do zeme pod nákladom pochybností, či zajtrašie ráno ho
nezlomí?*

*Tancovať v slnečnom lúči, urobiť prelet nad oblakmi, rozkvitnúť
do najväčšej krásy?*

Výber je na tebe!

Začni byť dnes tým, kým si hlboko vo svojom vnútri!

Časť prvá

Rudolf

Slnko bolo postavené vysoko a ohrievalo snehom pokrytú zem. Snežienky skláňali hlávky. Prichádzala jar, čas, keď to budú ony, čo sa oddajú spánku čakajúc znova na zimu, aby uhasila posledné mrazivé dni a dovolila im vykuknúť spoza bieloby. Aby to boli potom znova ony, čo musia ísť...

Rudolf bol pestrofarebným vtákom. Áno, považoval sa za pestrofarebného, i keď jeho perie zmenilo po čase farbu, očernelo, ale akosi vždy cítil, že vyniká medzi svojím druhom. A naozaj, to bolo tak.

Rudolf teraz sedel v hniezde, ktoré bolo postavené v rohu suchých konárov stromu, ktoré mali ešte iba málo zelených listov.

Slnko nebolo spaľujúce, skôr bolo príjemné. Vo vzduchu bolo cítiť prichádzajúcu jar. Počul štebot iných vtákov a videl ich prelety vo vzduchu.

Bola to iba jeho prvá jar, ale už vedel, že bude mať rád toto ročné obdobie. Slnéčné lúče mu ohrievali telo a osvetľovali žltý zobák, ktorý v jeho lúčoch vynikal ešte viac. Roztvoril teda drobný zobák a pokúsil sa zaspievať pieseň prichádzajúcej jari tak, ako to mnohokrát počul u svojich rodičov. Oslavnú pieseň poznal naspamäť:

*Ked' sa hviezdy radujú a mesiac sa usmieva,
všetko na svete ako rozprávka sa zdá,
tancuješ na mäkkom koberci oblakov,
osvetlený žiarou slnka,
prečo však ľudia nepoznajú to tajomstvo,
pocity sú tým, čo život vytvára?*

*Sme tak hlboko dojatí
pocitom tej lásky,
boli sme iba studňa vyschnutá,
kým láska nenapojila naše útroby.*

*Dýchame ňou,
oči sú priesračnejšie než nebo,
kvety hrajú farbami dúhy,
rosa sa odráža vo svetle slnka,
spájame sa s ňou, stávame sa ňou.*

*Cítime jej záchvevy v srdci,
zaplavuje nás teplý pocit šťastia.
To je, keď láska vytvára divy,
je iba na tebe, aby si uveril.*

Rovnako nespočetne veľakrát počul pieseň lásky, ktorú
si rodičia spievali jeden druhému:

*Dnes žiarim láskou,
cítim ju vo vnútri,
prúdi cez moje žily,
je vznešenejšia ako kráľovské zlato,
cennejšia ako drahokam.*

*Dnes som našiel,
čo tak dlho som hľadal,
čo vždy chýbalo v chlade.*

*Láska, ktorá nevyžaduje,
ale práve naopak,
umožňuje a pohybuje sa,
dáva krídla a hovorí:
"Lietaj! Letím s tebou!
Rasti! A ja porastiem s tebou!
Dovoľ mi byť v твоjich snoch
a nikdy ťa tam nenechám samú!"*

*Jedného dňa sa usadila v srdci
a nemôže byť vyhnaná.
Prenáša hory a splavuje divoké rieky.
Niet pochyb o jej pravdivosti,
niet pochybností v jej tvári.*

*Láska sa stala mojou súčasťou
je skutočnou ja bez masky,
spoločne vytvárame jednotku lásky.*

*Vždy budem d'akovať vyššej moci,
ktorá ma priviedla k tebe,
aj keď som musel dlho čakať,
môj život vždy smeroval k tomuto bodu.*

*Bolo to zaznamenané v starých bájkach,
vyrozprávané v rozprávkach,
básnené v básňach,
venované od Boha
a spievané anjelmi.
Táto sladká nikdy neumierajúca láska.*

Všetko sa točilo okolo piesne. Celý vtáčí život. Bez
melódie bol vták ako bez krídiel.

V noci, keď všetko stíchlo, Rudolfov hlas sa dožadoval nasýtenia a niesol sa uličkami mesta, v ktorom sa narodil, prebýval a žil.

Teraz bol Rudolf v hniezde sám. Naokolo boli jeho rodičia i súrodenci. Bol to však iba on, kto sedel v bezpečí hniezda. Mal to byť pre neho veľký deň. Bol to významný deň pre všetkých vtákov, keď prvýkrát rozprestrel krídla a vzniesli sa do výšky. Pre Rudolfa to bol však deň, keď nočná mora sa zmenila na realitu.

„Pod', Rudolf, neboj sa! Tvoji bratia už lietajú vysoko, skús to i ty!“

Rudolf bol iný. Bol slabším ako súrodenci a omnoho bojazlivejším. Oni sa skôr dostali k potrave, nadobudli silu, skôr vyleteli z hniezda. Túžil byť ako oni. Ako všetci vtáci. Nebol tu preto, aby skákal, zbieral omrvinky bez toho, aby sa vzniesol do výšky a sledoval svet zhora. Nabral odvahu, postavil sa na kraj hniezda a rozprestrel krídla. Pozrel sa do hĺbky a pocítil prichádzajúce mdloby.

„Pozeraj sa pred seba!“ - počul otca, ktorý sa odrazil od hniezda a hneď sa aj vzniesol do výšky.